

„Fără religie și istoricitatea lui
Iisus, lumea e un imens pustiu
de sare și cenușă!...”

- Mircea Vulcănescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIV

Numărul 739
20 - 26 august 2025

Alaska – acolo unde poate istoria mai „judecă” Soluția-clîșeu: privatizarea com- (pe la colțuri, bârfind), dar tot interesul eco- paniiilor publice strategice... nomic este cel ce dictează... Toate...

Cezar Adonis
Mihalache

În Alaska, singurul moment în care istoria a contat, cel puțin ca evenimente recente, imediate, a fost când dizidenții ucrainieni, ajunși nu se știe cum pe acolo, s-au manifestat zgomotos, dar nu pacifist, ci instigând... În rest, Istoria acestor vremuri, pe care (nu) le privim în ochi nu a contat... Pentru că jocurile au fost cu mult peste ea, chiar și ca istorie recentă transformată în intrigă prost

țințele de profitabilitate ale unor state europene grupe, nu doar ca prezență la masa puterilor care decid, ci, probabil, și ca unități de solidaritate contra unei Uniuni Europene care va mai forța un timp obligația reprezentării Europei prin perdanții de la Bruxelles.

Pe de altă parte, era evident că în Alaska nu va veni doar Putin... Dar Bruxelles-ul nu ar fi înțeles mesajele diplomatice, deloc discrete ori subliminale date de Moscova, nici dacă ministrul de externe al Federației Ruse i și-ar fi

strigoiului UE ucrainizat, a fost acela că Trump, nu doar că nu a luat nici o măsură de forță (din perspectivă economică) împotriva Moscovei, ci, (mai ales aseasonat cu USR), dimpotrivă, a „amnistiat” este la guvernare, aduce faliment. Prin fapte și prin vorbe. Gospodăriilor, antrepetrol din Rusia. Practic, prezențelor și statului. A fost mesaje evidente pentru cazul primelor guverne din armistițiile economice la plandemie, Orban și Cătu. care era dispus președintele Este acum cazul guvernului american. Dar UE nu a Bolojan – Dan. Priviți cum se înțeles. Nu a vrut sau chiar întrec premierul, ministrul nu a putut, nu a avut prin învătământului, ministrul economiei și chiar consilierii Bruxelles-ul ar fi înțeles că, prezidențiali să convingă lumea că România este în preajma incapacității de plată ori chiar în faliment de facto și că nu are bani de salarii și pensii. Chestia e că, în timp ce se pronunță cuvinte ca „incapacitate de plată” și „faliment”, economia pe primul semestru a crescut. Foarte ciudat: se zice că această creștere ar fi cea mai mare din UE! Este o certitudine că au crescut cifrele de afaceri ale marilor actori economici: bănci,

Gheorghe
Pipera

asigurători, super-marketuri, companii de utilități, cele din domeniul pharma sau Big Tech, păcănelele, consultanța, comerțul cu arme, adică mai peste tot fizic în Alaska, țările BRICS unde se practică optimizarea și unde sunt secrete și afacela Trump... Și nu doar eri protejate de organele de China și India, „iertate” de represiune statală. Capitalismul Sam pentru mul de supraveghere/spionaj achizițiile grosolan de viz-prosperă și fură tva, accize și ibile de petrol din Rusia... Și impozite, prin optimizare da, în Alaska, „problema” fiscală (imposibilă fără războiului din Ucraina chiar protecția serviciilor secrete și a fost un element secund... a „șpagii de supraviețuire”). Nici măcar un pretext real al Bugetele serviciilor secrete întâlnirii... Pentru că însăși cresc, printre altele, și pentru UE, ținând la piept trupul acest scop, al protecției pe otrăvitor al Ucrainei, a defață sau pe dos a extracției venit un element figurativ... ilegite a plus-valorii și a Postura din care nu va ieși basculării ei peste graniță. poate nici măcar printr-o re-Colac peste pupăză, și unele vizuire din temelii a structurii întreprinderi publice (pre)falsale, ci prin „sacrificarea” imentare sunt ținute în viață unor state membre prin cu pierderi suportate de plasarea lor în contextul bugetele publice, cu economic și geopolitic care subvenții sau prin tolerarea va conta de mâine încolo... neplății contribuțiilor sociale Cel al BRICS -ului... Care, (care poate duce la pușcărie, probabil, va ajunge la a-și dar nu atrage nicio atenție derula măcar o întrunire pe câtă vreme managementul locul unde a fost deschisă acestor companii este de cartea de condoleanțe a ac-fapt sinecură politică).

Care este „soluția” penelist -useristă, soluția-clîșeu? Ați ghicit sau ați văzut live: privatizarea com-

paniilor publice strategice, inclusiv a celor care sunt profitabile. Listarea la bursă este utilizată, de regulă, ca pas prealabil privatizării. Este paradoxal, dar mai sunt astfel de întreprinderi care pot fi vândute unor companii „private” deținute de state UE, cum ar fi Austria, Franța, Germania, Olanda, Italia. Iată exemple: Hidroelectrică, Nuclearelectrică, CEO, Elcen, Romgaz (producție energie), Transeletrica, Transgaz (transport strategic de energie), Romsilva (pădurile țării), Aeroportul Otopeni, Tarom, CFR Călători, Portul Constanța, Metrorex.

Pachetul III de „austeritate” va fi destinat, printre altele, măritişului acestor companii cu „investitori strategici”. Același lucru era și în intenția guvernelor Orban și Cătu. O parte din elan le-a fost tăiată de o lege de înghețare pe doi ani a vânzărilor de active de la întreprinderi publice. Cu toate acestea, Hidroelectrică a fost listată la bursă (printr-o ciudată procedură care a ocolit listarea ca societate, concentrându-se pe listarea pachetului de 20 la sută deținut de Fondul Proprietatea). Acea lege a ieșit dintr-un proiect de lege pe care l-am scris eu atunci, la solicitarea unor parlamentari PSD, dar varianta originală a legii este mult diferită de ceea ce a ieșit, astfel că nu mi-așum paternitatea legii.De fapt, proiectul meu prevede păstrarea controlului strategic de stat asupra întreprinderilor publice, ba chiar și răscumpărarea controlului în cazul unor întreprinderi strategice deja cedate străinilor de Statul român. Proiectul prevedea și asigurarea continuității acestor întreprinderi, prin fonduri destinate acestui scop și, respectiv, prin emisiunea de obligațiuni convertibile în acțiuni, pe care să le cumpere cetățenii și antreprenorii români.

susținută și slab argumentată, iar Uniunea Europeană, care s-a bazat prea mult pe crearea unui măr otrăvitor în crengile șubrede ale istoriei recente, a pierdut... Ba, aproape s-a năruit... Ca prestanță, credibilitate, rost și posibilitate de a se mai impune pe scena puterii mondiale... De fapt, în Alaska s-a deschis cartea de condoleanțe pentru Uniunea Europeană, acolo fiind ignorată și chiar persiflată... Iar odată cu ea s-a gripat și „speranța” noului motor economic cvasi controlat de către clica de la Bruxelles, mașinăria de război, pentru că, nimic din ceea ce a cheltuit Europa pentru a-și asigura configurația economică „de mâine”, a producției pentru, dar mai ales de război, nu va mai conta... Pentru că reconfigurarea lumii este clară... Iar din ea, UE va ieși, nu șifonată, zdrențuită, ci sfărâmată... Deloc paradoxal, fărâmată dintr-o falsă unitate (cea a intereselor camarilelor bruxeleze) în avantajele individuale ale statelor membre, apoi, după ce va fi trecut șocul eșecului european în Alaska, în

afișat, nu un tricou cu nerăposatul СССР (URSS), ci direct cu acronimul economic al resuscitării acestuia, BRICS. Pentru că UE, prin liderii ei grandomani, obtuzi, puși doar pe căpătuială (individuală, dar și de camarilă), nu ar fi văzut lucrurile așa cum erau nici dacă le șoptea la ureche însuși Serghei Lavrov... Or, primul pumn de țărână peste actuala UE a fost gestul de neinvitare a nici unei țări membre în Alaska! Măcar formal! Mai ales că „unchiul Sam” putea să cheme un „sol” neoficial, invitând un diplomat al României sub pretextul omagierii rolului pe care tocmai un român (generalul George Pomuț) l-a avut în achiziția (în 1867), pe nimic, a regiunii Alaska. Regiune, să nu uităm, extrem de importantă, și ca bogăție în resurse (petrol, gaze naturale, cărbune, aur, zinc etc.), dar și ca punct comercial strategic, prin mărfurile aduse pe rute mai scurte, convenabile, din China. Iar al doilea gest de presărare a colbului uitării și ignorării peste actuala UE, peste catafalcul încă deschis al

războiului ruso-ucrainean urma a fi îngropată, ci puțința UE de a (mai) duce din domeniul pharma sau un război economic...

De aceea, chiar consultanța, comerțul cu arme, adică mai peste tot fizic în Alaska, țările BRICS unde se practică optimizarea și unde sunt secrete și afacela Trump... Și nu doar eri protejate de organele de China și India, „iertate” de represiune statală. Capitalismul Sam pentru mul de supraveghere/spionaj achizițiile grosolan de viz-prosperă și fură tva, accize și ibile de petrol din Rusia... Și impozite, prin optimizare da, în Alaska, „problema” fiscală (imposibilă fără războiului din Ucraina chiar protecția serviciilor secrete și a fost un element secund... a „șpagii de supraviețuire”). Nici măcar un pretext real al Bugetele serviciilor secrete întâlnirii... Pentru că însăși cresc, printre altele, și pentru UE, ținând la piept trupul acest scop, al protecției pe otrăvitor al Ucrainei, a defață sau pe dos a extracției venit un element figurativ... ilegite a plus-valorii și a Postura din care nu va ieși basculării ei peste graniță. poate nici măcar printr-o re-Colac peste pupăză, și unele vizuire din temelii a structurii întreprinderi publice (pre)falsale, ci prin „sacrificarea” imentare sunt ținute în viață unor state membre prin cu pierderi suportate de plasarea lor în contextul bugetele publice, cu economic și geopolitic care subvenții sau prin tolerarea va conta de mâine încolo... neplății contribuțiilor sociale Cel al BRICS -ului... Care, (care poate duce la pușcărie, probabil, va ajunge la a-și dar nu atrage nicio atenție derula măcar o întrunire pe câtă vreme managementul locul unde a fost deschisă acestor companii este de cartea de condoleanțe a ac-fapt sinecură politică).

Care este „soluția” penelist -useristă, soluția-clîșeu? Ați ghicit sau ați văzut live: privatizarea com-

Tăcerea satului, tăcerea satelor noastre...

Al. Stănciulescu
Bârda

Aidoma altor mii de aşezări, satul Bârda e tot mai tăcut, tot mai bătrân, tot mai singur şi tot mai mic. Cu fiecare înmormântare mai rămâne câte o casă pustie. Cu fiecare înmormântare satul scade şi cimitirul creşte! Sunt zone ale satului, unde găseşti grupuri de câte cinci-şase case pustii. Altele mai sunt vizitate de câteva ori pe an de copii sau nepoţi veniţi de departe ca să ia roadele câte unui pom sau bucăţi de vie. Casele au îmbătrânit şi ele

în mormântări destule. Cam două trei, în medie, pe lună! Îmi amintesc de satul de acum mai bine cincizeci de ani. Câtă populaţie! Cât tineret! Câţi copii! Când venea primăvara, fremăta totul de viaţă, de bucurie, atât natura, cât şi satul. Începeau muncile, plecau vitele la câmp, exploda verdeaţa... Ce de vite! Nu se mai terminau turmele pe drumurile spre Bremăna, spre Branişte, Civit, Bucium, Zmeura, Curecea, Nămoale şi alte locuri bune de păşunat. Mai ştia lumea să mai şi cânte. Şi azi parcă îl aud pe Gogă Cocoş cum

adevărate batalioane de secerători spre lanuri şi atacau. Şedea secerătorii aplecaţi cât era ziua de lungă şi secerau în plin. Alţii puneau pologii pe legături, alţii legau snopii, alţii făceau stave. Veneau apoi cu carele şi duceau stavele la arie şi acolo făcea fiecare stogul lui, uneori cât un bloc cu mai multe etaje, în aşteptarea treierătoarei. Lumea nu era pretenţioasă la mâncare. Rareori se pune la masă carne. Nu se pomenea de cafea. Lumea muncea „pe ajutate”(„azi la tine, mâine la mine, poimăine la el”) şi aşa făceau munca fără să dai un

ştiu azi să joace sârba, ardeleanca, restemul, brăul, bordeiaşul şi multe altele. Hora se făcea la Sandra, în răscruce. Venea preotul şi preoteasa, veneau notabilităţile satului, bătrânii şi discutau pe margini, în timp ce tinerii jucau pe întrecute. Câteodată se mai şi încăierau pe câte o horă, pe câte o fată sau pe alte motive. Veneau nedeile pe rând, însemnând anul: Sfântul Constantin la Malovăţ, Ispasul la Bobaiţa şi Valea Boierească, Rusaliile la Halânga, Sân-Petru la Laz, Sfântul Ilie la Cocorova, Sfântă Măria Mare

până spre dimineaţă în lumina lunii. Ici-colo, pe la câte o poartă vedeai câte un băiat stând de vorbă cu câte o fată. După ce se retrăgeau toţi pe la casele lor, trecea câte unul prin sat cântând. Când treceau cântând Pătru lui Răcu, sau Pătru lui Scurtu ori Aurel Gheran şi câinii tăceau din lătrat să-i asculte. Venea toamna cu toată bogăţia ei. Pe arie mai erau încă şirele de paie de la maşina de treierat. Se culegeau porumbii, se culegeau viile, se tăiau cocenii, se ara şi se semăna grâu, ori se făcea întorsură pentru porumbul din primăvară. Magaziile, pătulele şi podurile erau pline. Se umpleau şi butoaiile de vin şi de ţuică. Se aduceau lemnele din pădure, se făcea făina la moară. Era şi o vorbă: să ți le faci pe toate până la Sfântul Dumitru, în așa fel ca să nu mai ieși din sat până la Sfântul Gheorghe. Venea iarna cu Sfintele Sărbători. Se tăia porcul şi se preparau toate cele cunvenite. Se mergea în colindat, apoi cu steaua, cu vicleiul, cu sorcova şi cu capra. Se mergea la biserică, ori la fântâna satului când se sfinţea apa la Bobotează. Se făceau focuri, în anumite nopţi la răscrucile satului. Copiii se dădeau cu tragacia. Cine nu-şi mai aminteşte ce dâră era pe la Gore şi cum treceau copiii ca ghiulele pe trăgăcii. Mergeau vitele la apă, la fântână. Care mai de care pune clopote şi aţă roşie la căpăstrul boilor, ca să nu-i deoache privitorii, când boncăne ori se apucă unii cu alţii. Au venit întovărăşirile şi apoi ceapeul şi s-a ales praful de toate!

Erau acestea şi multe altele, de care ne mai amintim din când în când, dar cu care au plecat cei ce nu mai sunt pe drumul cel fără întoarcere! Şi satul tace astăzi şi tace, depănându-şi amintirile, asemenea câte unui bătrân sătul de viaţă şi scârbit de răutatea lumii!...

şi au început să se ruineze. Rar mai vezi pe câte cineva care mai construieşte. Drumurile sunt așa cum sunt, apa o vezi doar când plouă, ori când o aduci cu bidonul ori cu cobelca de departe. E o tăcere apăsătoare. Câte unul mai porneşte câte un aparat de radio, picup, magnetofon sau ce-o mai fi şi sparge tăcerea cu cântece stridente, care mai mult deranjează decât să mai bucure pe cineva. Din când în când mai vezi pe câte unul trecând de colo-colo după treburi, cu câteva animale la păşune. Câte o căruţă mai străbate satul o dată sau de două ori pe zi. Autoturismele trec încoace şi încolo. Când vine seara toată vietatea dispare de pe drum, de pe uliţi. Oamenii se retrag în case, în jurul televizorului, curioşi să vadă când o găsesc pe Elodia, ori când cade guvernul... În luna mai am oficiat un botez. Când am trecut certificatul în registru, am constatat că precedentul fusese în septembrie! E mare minune să fie câte o nuntă pe an şi aceea venită la părinţi, la bunici. Din mila Domnului, însă, avem

cânta pe Pripor „Foaie verde margarit,/ Primăvara a venit./ Eu cunosc vara când vine/ Pe fluturi şi pe albine!” Eram în Ciochiţă şi-l auzeam până trecea la Cracul Bobăicenilor. Câmpurile erau pline de lume. Se muncea de zor. Se ara cu plugul tras de boi ori de cai, porumbii se puneau cu parul, grâul se semăna cu mâna. Şi era rod, nu glumă. Pământul cârcăia de râme, semn că nu era otrăvit. Din 1990 încoace lucrez pământul cu motosapa şi nu cred că am văzut până acum, în treizeci de ani două-trei râme! Şi asta spune mult. Nu se ştia de erbicide, de îngrăşăminte. Singurul îngrăşământ era bălegarul, singurul ierbicid era sapazinul. Se făcea volbură prin porumbi de culegeau oamenii cu braţul şi dădeau la vite. Se făcea potroacă, dar nu se făcea pir şi scaieţi. Mai târziu am aflat că pirul dispare unde creşte potroaca! Se făceau dovleţii cât capul vacii prin porumbi şi tufele de fasole şi toate celelalte semănate. Venea seceratul, cea mai grea muncă din timpul anului. Porneau în zori

leu. Prăşitul şi îngropatul porumbului se făceau cu tragere de inimă şi sapa se ducea adânc în pământ. Nu se cunoştea metoda „dai negru peste verde”, adică să acoperi iarba netăiată cu pământ, ca să treci mai repede. Era o adevărată concurenţă. Nimeni nu-l putea întrece pe Titu lui Duran. Până ieşeau ceilalţi cu rândul, el mai trăgea şi un pui de somn! Şi lumea muncea şi râdea şi cânta. Era un elan, o forţă, o dragoste de viaţă! Veneau duminicile şi nu era una fără horă în sat. Muzicanţi îi aveam pe ai noştri: pe Trancu, pe Codin, pe Sucală. Câte un flăcău se sulemenea şi aducea pârlăgenii şi atunci era chiar zi de sărbătoare. Cânta Stică şi Cărăbea din trompetă în Bârda de puteai să joci şi-n Dealul Mare. Şi nu aveau staţie de amplificare! Venea lumea de pe toate uliţele. Toţi erau îmbrăcaţi frumos, mai ales femeile. Cine nu-şi aminteşte de fetele lui Mustăţea cu ce costume ieşeau la horă! Se juca frumos. Aveam horele noastre, ale satului nostru. Câţi mai

la Crăguieşti şi Scânteieşti, Tăierea Capului la Bălvăneşti, ciurmărcile de la Baloteşti, Sfânta Măria Mică la Pârlage şi Colibaşi, Sfântul Dumitru la Bârda, Sfinţii Arhangheli la Izvorul Bârzii. La nedei veneau rude, prieteni, cunoscuţi şi necunoscuţi din toate părţile. Se făcea slujbă la biserică, prilej cu care se pomeneau viii şi morţii, apoi fiecare făcea masă acasă. Care mai de care se lăuda cu ce făcuse, cu ce voia să facă. Se mai întâlneau, pe treceau, cântau şi puneau ţara la cale! În nopţile târzii de vară şedea bârdenii grupuri-grupuri pe la porţi şi discutau. Erau anumite locuri cu tradiţie în acest sens. La Poarta Mare se adunau cei mai mulţi, apoi la Pripor, la Scurtu, la Memeşti şi la Muceşti. La Pripor era „universitatea” satului. Acolo se dădeau porecle, se făceau cele mai deşucheate glume. Fiecare spunea ce auzise, ce văzuse. Acolo se comentau ştirile, se judecau oamenii şi faptele, se spuneau glume, se vorbea şi se râdea din plin. Copiii, puhoiul de copii se jucau pe drum şi pe uliţi

„Pursuing Peace”; și totuși, pacea nu este doar tăcerea armelor...

Petru
Jipa

Toată lumea vorbește despre pace, dar pacea nu este doar tăcerea armelor. Nu este doar absența războiului sau semnarea unui tratat. Pace nu este ceva ce poate fi impus din exterior, nici cucerit ca un trofeu de război. Pace este o stare profundă, interioară, care pornește din inima fiecărui om și se răspândește ca un val liniștitor asupra lumii. În zilele noastre, vorbim despre pace în timp ce continuăm să construim arme, să ne închidem în

foame, nu este o societate pașnică – este o explozie amânată. Adevărata pace necesită echitate, acces egal la resurse, educație, ocrotire. Necesită curajul de a schimba sistemele care perpetuează suferința.

Pacea nu este pasivitate. Este acțiune. Este protestul pașnic împotriva nedreptății, este educația pentru toleranță, este construirea de poduri, nu de ziduri. Este refuzul de a accepta violența ca soluție, chiar și atunci când e provocată. Astfel, dacă vrem pacea, trebuie să o trăim. Nu doar să o dorim sau să o invocăm în cuvinte. Trebuie să o practicăm în

nomice, a centralizării puterii financiare și a rolului marilor instituții financiare internaționale. El susține că aceste structuri limitează suveranitatea națională, facilitează inegalitatea și transferă riscurile economice către populație.

De asemenea, în scrierile sale, el analizează cum băncile centrale, fondurile speculative și mecanismele de credit contribuie la volatilitatea piețelor și la accentuarea dezechilibrelor macroeconomice. Iată ce spune dânsul: „Sistemul financiar global nu este doar despre bani; este un mecanism de gestionare a riscurilor, în care costul

multă dreptate. Domnia sa ne vorbește despre distragerea atenției de către elitele financiare și politice, subliniind crizele globale, digitalizarea banilor și controlul social. El avertizează asupra introducerii euro digital și a posibilelor crize viitoare, sugerând că oamenii ar trebui să se pregătească pentru schimbări majore în sistemul financiar și social.

Această distragere este folosită pentru a ascunde problemele reale și datoriile masive. Există o concentrare semnificativă a puterii digitale în mâinile unor companii precum Palantir, care au acces la datele guvernamentale.

la pierderea controlului asupra economiilor individuale. Proiectarea monedei digitale ar putea crea o închisoare digitală pentru cetățeni, limitându-le libertățile financiare.

Există o neliniște crescândă cu privire la crizele financiare și sociale care ar putea apărea în viitorul apropiat. Pregătirea pentru eventuale evenimente neașteptate devine din ce în ce mai importantă. Germania va impune impozite pe veniturile și activele cetățenilor săi, chiar dacă locuiesc în străinătate. Măsuri fiscale mai stricte, inclusiv impozitul minim global și taxa de ieșire, vor

granițe, să ne urâm pe baza naționalității, religiei sau ideologiei. Vorbim despre pace, dar acționăm în numele fricii și al urii. Adevărata pace nu poate exista atâta timp cât inimile noastre sunt pline de resentimente, atâta timp cât justiția este inegală, iar demnitatea umană este neglijată.

Pacea începe cu empatia. Cu capacitatea de a vedea lumea prin ochii celuilalt, de a simți durerea străinului ca pe a ta. Începe cu acte mici: un cuvânt blând, un gest de ajutor, refuzul de a răspândi ură. Este alegerea zilnică de a înțelege în loc să judeci, de a ierta în loc de răzbunare. În plus, pacea nu poate fi separată de dreptate. O societate în care unii trăiesc în belșug, iar alții mor de

fiecare zi, în relațiile noastre, în alegerile noastre, în modul în care ne raportăm la ceilalți și la lume.

Pacea nu este un țel îndepărtat. Este o cale. Și fiecare pas, oricât de mic, contează. Pentru că, într-o lume care vorbește prea mult despre pace și face prea puțin pentru ea, singura cale de a o aduce este să o trăim – aici, acum, împreună. Ce a fost în ALASKA a fost despre pace, acum să vedem ce urmează. Lumea este împărțită între cei care o doresc și cei care ne-au impus un vaccin care a făcut mai mult rău decât bine.

Ernst Wolff este cunoscut pentru critica sa asupra sistemului financiar și monetar global, în special în contextul crizelor eco-

dezechilibrelor este plătit de comunități prin șomaj, raționalizări și austeritate.

Puterea monetară centralizată poate conveni reguli care beneficiază puțin, în timp ce majoritatea oamenilor suportă consecințele prin scăderea standardului de trai. Băncile centrale nu sunt obiective neutre; ele funcționează ca arbitri în jocul global al actorilor, intervenind în moduri care pot stimula creșterea sau pot amplifica volatilitatea. Este necesară o transparență mai mare a mecanismelor de credit și a vehiculelor speculative, altfel populația rămâne elevul de serviciu al unui sistem care își păstrează puterea în culise.” Am văzut un interviu al scriitorului german și mi-am dat seama că are foarte

Aceasta ridică întrebări despre controlul și supravegherea cetățenilor în societatea modernă.

Recent au fost evidențiate comportamente inumane și acuzații grave între personalități politice, indicând o deteriorare a eticii în sfera publică. Aceste conflicte reflectă o moralitate scăzută și o criză de încredere în liderii globali. Inegalitatea socială crescută contribuie la migrarea masivă a oamenilor către Europa, iar această problemă este adesea ignorată. Este esențial să înțelegem că refugiații sunt adesea și victime ale sistemului.

Există o concentrare a puterii financiare în mâinile câtorva bănci centrale, ceea ce poate conduce la conflicte globale și

afecta emigranții. Este esențial să planifici acum pentru a evita capcanele fiscale și a asigura un viitor financiar stabil. De fapt ce vreau să spun: există deja un război real la granițele Europei, dar suntem și într-un război economic. Sau poate ar trebui să spun: după această presupusă pandemie s-a ales praful de această lume. Dar să fie pace!

Iadul tăcerii noastre: prea nepăsători, prea obosiți, poate prea bolnavi și îmbătrâniți...

Cezar Adonis
Mihalache

Și poate prea sătuli pentru a mai lupta cu un sistem continuu agresor... Dar iadului nu-i pasă, nu?!... Iar „Raiul” de ieri devine iad, la propriu, și prin tăcerea, nepăsarea și complicitatea noastră... Pentru că este, într-adevăr, un asalt final... Dar asta și din cauza noastră... Nu doar a celor de azi, ci a tuturor acelor din ultimele trei decenii... Și este un asalt, nu doar împotriva capitalului autohton privat, ci a însăși posibilității țării de a-și mai asigura existența printr-un minim de funcționare prin ea însăși... Este o continuare a dezindustrializării României la care am asistat nepăsători atâtea decenii... Când „capitalul” autohton public, averea patrimonială națională, a fost, nu doar divizată și împărțită, ci sfărțecată și îndepărtată de orice posibilitate și drept de înturnare în mâinile noastre... Iar, acum, doar a venit rândul capitalului privat autohton... În întregul lui... Căci, deși solicitarea consiliului investitorilor străini, de la începutul anilor '90, care, reproșând unor guvernanți nătângi (apoi lași, trădători și vânduți) faptul că prima industrializare a României (anii '60-'70) a fost făcută fără prezența capitalul privat străin, cereau cu tupeu reindustrializarea României, dar nu „și prin participare străină”, ci, strict, prin eliminarea a tot ce era pur româ-

nesc, a fost îndeplinită (iar România a ajuns, în mai puțin de patru decenii, „tabula rasa” în zona industrială, asigurând spațiul de intruziune a companiilor strict străine), totuși, existența încă a unui mediu privat autohton complica libera destrăbălare a noilor investitori (neromâni) mustind la pământurile noastre... A colonizatorilor comercialo-industriali veniți în „El Dorado” românesc al neromânilor, într-un al doilea val de descuamare a țării, după, întâiul, acela al predării otova a resurselor țării, petrolului, gazelor naturale, sării, minereurilor... A tot ceea ce, prin Legea supremă, nu se putea înstrăina... Nu se putea vinde, nu se putea da altora pentru a cumpăra apoi noi de la ei...

Iar faptul că suntem într-un atac final la adresa existenței oricărei forme de manifestare a capitalului (și inițiativei) private românești se vede cu ochiul liber... Nu mai trebuie deslușit din aranjamentele legislative ilegite... Mesajul este direct... De alungare... Acum, a patronilor români, ținute atâtea decenii sub cele mai sordide etichetări și acuzații intenționate întreținute în mentalul colectiv... Or, împreună cu aceștia vor pleca și mii de angajați... În șomaj, în sărăcie... Dar asta nu îi interesează pe acești guvernanți venetici... Pentru ei, e ca la război... Suntem doar o cifră, o zecimală după o virgulă deja ștearsă din statistici... Pentru ei nu contează nici miile de familii sărăcite, nici

visurile și chiar destinele distruse (prin învinovățirea penală a aproape oricărei greșeli, – contabile, fiscale, de administrare a firmei, și nu doar a eventualelor abateri), nici inițiativele sfărâmate și definitiv strivite... Pentru că totul va fi pus în slujba noului „patronat” de mâine... A stăpânirii venetice pe care românii vor trebui să o accepte pentru o bucată de pâine, pentru un pumn de bani pentru a-și achita taxele, impozitele, amenzile, drepturile de a mai circula, de a mai avea mașini, case... Pentru că, nu întâmplător acum sunt îngheșuite și alte coserte și ștreanguri legislative, de la revizuirea modului de calcul al taxelor de drum, prin impunerea controlului „în viu” a numărului de kilometri parcurși de un șofer, și practic, supravegherea rutelor și a timpilor de deplasare (a acestei viitoare nelibertăți de circulație), prin mijloace de supraveghere inclusiv satelitare a mașinilor, la supravegherea fiecărui colț locativ-patrimonial al românilor. Totul sub pretextul impozitării a ceva ce poate românii nu declară de prin curțile și bățăturile lor, instaurându-se, astfel, prezumția de vinovăție și tratarea noastră, de facto, drept contravenienți și infractori... O supraveghere și intruziune în viața privată prin avatarurile noilor tehnologii (drone), dar și prin metehnele vechi, precum spiritul reprobabil al lingușitorilor de sistem ce vor asigura noua

pără la ușa sistemului... Practic, prin (re)activarea miilor de frustrații ce așteaptă să fie ridicați la ranguri altminteri de neatins, ca putere ale big-brother -ului ce se vor uita, nu peste gard, ci vor intra peste oameni într-un stil totalitar re-activat... Doar că, de data aceasta nici „moromeții” nu vor mai fi aici, nici rezistența munților, deja condamnată de acest sistem, nici dreptul la protest, nici măcar spontan, ce va fi stins din fașă... Iar totul se face, nu în complicitate cu UE, ci la ordinul ei. (Dar va exista și o parte de complicitate a Europei cu acest sistem, prin închiderea ochilor la abuzurile pe care despoții eurofanarioți de la guvernare le vor face pentru a-și asigura părțile lor)...

În acest tablou sinistru, desființarea mediului privat autohton va veni astfel și ca urmare a activității organismelor de a verifica ființarea firmelor, deși este dreptul unei societăți comerciale de a rămâne în „stand by” când piața nu-i permite prezența, dar și prin impunerea unor plăți aberante, precum obligația majorării capitalului social la 8000 de lei. Care nu va mai fi, de fapt, un capital social, ci, pe litera motivației guvernanților (constituirea unei asigurări pentru cazul în care o firmă nu va mai avea bani de taxe și impozite), practic un capital de asigurare la dispoziția guvernanților. Și nu doar a guvernanților, ci prin ei, la dispoziția UE, care vrea să-și finanțeze proiectele totalitare

direct din banii europenilor, la început, experimental, din banii românilor, iată, și prin impunerea unor depozite asiguratorii imbecile (pentru că un capital social nu este un provizion de asigurare). Desigur, chiar dacă drepturile de proprietate, drepturile la liberă inițiativă și dreptul de asociere sunt încălcate violent, guvernanții nu vor modifica nici măcar legea societăților comerciale pentru a impune capitalul social drept un depozit de „garanție” la înființarea firmei, sau pe parcursul existenței ei, și nici Legea supremă, pentru a scoate din drepturile fundamentale, tot ceea ce este garantat și ocrotit. Pentru că, oricum, deja acestea nu mai încurcă deloc guvernanții...

Iar momentul agresiunii este special ales... Suntem la „granița” de transfer între două generații paradigmă... Cea de ieri, deja prea obosită, prea dezamăgită, dezgustată chiar, pentru a-i mai păsa, și cea de mâine, tăcută prin neputința de a-și mai înțelege, nu doar propriile drepturi, ci însăși rostul... De aceea, deși este o agresiune continuă și la adresa mediului privat românesc, patronatele și sindicatele tac... Unii șefi, liderii, sunt prea nepăsători, obosiți, alții deja sătuli pentru a se mai lupta cu un sistem agresor, ori, poate, chiar prea bolnavi și îmbătrâniți pentru a mai înțelege toate târășeniile legislative...

●

Europa, pe contrasens...

acestei lumi imense, continentale. Dar Rusia nu era decât o amenințare relativă care, în curs de un secol, a fost capabilă să apere, nu și să dezvolte complet acel spațiu (apărarea a fost și ea nu fără cusur, vezi 1917, 1945, 1989 și chiar 2008-2014). Pentru a-l dezvolta, Rusia a fost mereu forțată să facă apel la talasocrații, și în 1917, și în 1945, și în 1989. Abia cu sporirea incredibilă a puterii Chinei, oarecum excentrică Heartlandului, dar asimilabilă lui, Rusia a putut nu doar să apere, dar și să contraatace puterile maritime. SUA este acum redusă la tăcere în Ucraina și orice încercare de a forța Heartlandul, la care este obligată de destinul său geopolitic (dacă nu vrea să devină o putere de rang inferior), va face ca Inima Lumii să reacționeze cu violență și cu cerbicia cu care a reacționat după 2022. India, plămânul mai firav al Heartlandului, este ea însăși o putere colosală și care revine în prim-plan, după ce, ca și China, a stat în umbra puterilor coloniale

occidentale.

Orice încercare de intervenție în Heartland, chiar și asupra Indiei, care păstra aparența de neutralitate până recent, va face ca relația dintre cei trei giganti ai Heartlandului să devină mai strânsă.

Dacă Biden a împins Rusia în brațele

este indispensabil celorlalte. Rusia este furnizorul de materii prime și de tehnologie și știință militară, China este fabrica absolută, iar India, un vast continent care promite, prin dimensiunea populației, să asigure spatele celorlalți. O alianță imbatabilă. Dacă Rusia a fost capabilă singură să țină

Chinei definitiv, prin atacarea primeia în Ucraina, Trump e obligat să preseze măcar India, dar astfel o va aduce pe aceasta mai aproape și de Rusia și de China. Legătura acestei troici este cu atât mai puternică cu cât fiecare stat

piept militar SUA în Ucraina (nu fără sprijinul Chinei, dar singură pe front!), ne imaginăm care sunt șansele ca SUA (despre Anglia nu are rost să vorbim) să pătrundă de aici înainte în Inima Lumii. Mai mult, Centrul Centrului Lumii iradiază

cercuri concentrice până în zona noastră, la marginea Asiei, dar și în zona mediană, a Iranului, unde confruntările cu Israelul sunt cu totul de altă factură decât acum două decenii. În marginea Asiei, deci la jumătatea Eurasiei, deja Turcia are o libertate de mișcare pe care n-a mai avut-o de la 1600. Turcii se interesează chiar acum în România de rute maritime și feroviare care să permită creșterea fluxului de mărfuri între Europa și Asia. Este tot urmarea pulsației din Heartland. Europa este, de aceea, prinsă în ritm invers. În loc să se conecteze cu ritmul Asiei pentru a iradia noua dinamică geopolitică globală, ea se face vag cutia de rezonanță a unei talasocrații americane decadente, care a reușit să-și ostilizeze întreaga lume, mărturisit sau nu...".

●

Cristi
Pantelimon

Așezarea și, mai ales, greutatea (ponderea) pieselor de șah pe eșichierul geopolitic global actual arată că centrul de greutate al lumii se instalează definitiv în aria RIC – Rusia, India, China, adică a noului Heartland al geopoliticii actuale. Cel vechi, teoretizat de H. Mackinder, era un concept mai degrabă geografic, în care puterea maritimă a Angliei înțelesese corect că Inima Lumii înseamnă zona cu resursele cele mai vaste și posibilitățile de dominare geografică cele mai ample ale planetei. ACEL Heartland era în vizorul Angliei și era potențială victimă a acesteia, pentru că, așa cum dovedise până atunci Marele Joc, el nu era capabil să se apere sau să reacționeze la tentativele de cucerire ale talasocrației britanice. Abia Imperiul Țarilor reușise, cu greu, să se organizeze și să lege prin Transsiberian marginile